

lismen med hinanden. Det, det ærede Medlem og jeg i Gaar diskuterede, var netop ikke Socialismen, men en af hans Partifællers antisocialistiske Standpunkt i Toldspørgsmaal. Jeg antager, at det er denne Partifælles Begreber om Socialisme, det ærede Medlem nu fejltagtig har villet overføre paa mig.

Slengerik: Jeg ved ikke, om det er nødvendigt, at jeg gør en Undskyldning, naar jeg tillader mig at sige et Par Ord om den foreliggende Sag. Jeg synes, at vi nu ere komne saa langt hen i Debatten, at der kunde være nogen Grund til at anstille en Betragtning over den Modtagelse, som den højtærede Finansministers Toldlovsforslag har fundet. Jeg vil da dertil tillade mig at sige, at jeg finder, den Modtagelse har været temmelig kølig, og det er ligegyldigt, hvad enten man saa ser ud over Landet, ser, hvordan Modtagelsen har været i Pressen, eller hvordan den har været her i Rigsdagen. Vi have ikke mærket til, at der i Anledning af dette Toldlovsforslag har været nogen større Begejstring ude omkring; vi have ikke set et eneste Møde, hvor man har vedtaget Resolution med Tilslutning til Finansministerens Forslag, ikke et eneste af den Slags Møder, som dog ere saa umaadelig lette at faa arrangerede paa Bestilling. Vi have ikke i Pressen set saa overvældende Udtalelser om Tilslutning, som man vistnok havde ventet. Der har staaet meget i Pressen om det foreliggende Toldlovsforslag, men der er lige saa mange Artikler, der have indeholdt Dadel, som der er Artikler, der have indeholdt Ros. Og her i Rigsdagen! Hvordan har Modtagelsen været her? Ja, det er jo altid saadan, at der her i Tinget findes adskillige Medlemmer, som mene, at de ere forpligtede til at staa op og takke den højtærede Finansminister, naar han forelægger et Forslag, og det have de naturligvis ogsaa gjort. Men for øvrigt synes jeg, at det Indtryk, man har faaet af de Udtalelser, der ere fremkomne her i Folketinget, er det, at lige saa mange have udtalt sig dadlende om Forslaget som rosende om det. Jeg kan derfor godt forstaa, at den højtærede Finansminister kan have nogen Grund til at være mindre vel fornøjet eller, skulle vi sige, mellemfornøjet med den Modtagelse, hans Forslag har faaet, selv om han naturligvis ikke absolut kan være tilbøjelig til at lade sig mærke med det.

Jeg hørte forleden Dag, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds

(Borgbjerg) udtalte, at den højtærede Minister havde forberedt sit Forslags Modtagelse med megen agitatorisk Behændighed. Jeg kunde have ønsket, at det ærede Medlem havde sagt med megen agitatorisk Kraft, thi derved tror jeg, han vilde være kommen Forholdet nærmere, end han kom ved det Udtryk, han brugte. Dersom den højtærede Minister havde anvendt agitatorisk Behændighed, tror jeg, at det var gaaet lidt anderledes med Modtagelsen af Forslaget, end det i Virkeligheden er gaaet. Saa antager jeg, at den højtærede Finansminister havde begyndt saadan ganske smaat at fortælle Folk: I skulle nu ikke vente jer altfor meget af mit Forslag! Og saa vilde han have fortsat sine Betragtninger i stigende Grad opad, indtil han havde kulmineret i det Øjeblik, han havde forelagt Forslaget, og vi fik at se, hvad det var. Men det gjorde den højtærede Finansminister ikke. Derimod har han selvfølgelig forberedt Modtagelsen med megen agitatorisk Kraft. For det skal indrømmes, at den højtærede Finansminister har, saavel under Valgkampagnen som under Sommerens Møder, stødt meget kraftigt i Trompeten for sit Toldlovsforslag. Vi erindre jo adskillige af de Udtalelser, der ere faldne fra den højtærede Finansminister om det, man skulde faa at se, naar han forelagde dette Toldlovsforslag: Han fortalte os, at det var et Forslag, hvis Virkninger skulde spores ude i de tusinde Hjem rundt omkring i Landet. Og det var ganske mærkværdigt at se, hvordan han spændte vore Forventninger saadan lidt efter lidt i smaa Portioner, ganske glimtvis, akkurat, som om Befolkningen ikke kunde taale al den megen Lykke paa en Gang, naar han lukkede op for Posen og lod al den rige Velsignelse strømme ud over det ganske Land, der vilde komme, naar Toldforslaget blev forelagt og efter hans Forhaabning ført igennem.

Men jo større Forventningerne vare, og jo mere de bleve spændte ved denne Opræden fra Finansministerens Side, desto større blev selvfølgelig ogsaa Skuffelsen. For det kan jo ikke nægtes, at Forslaget blev ikke det, som man havde ventet. Der er vist mange Mennesker, der, da de først fik Ministerens Forslag at se, og naar de tænkte paa al den Alarm, der var rejst, før Forslaget blev forelagt, have sagt ved sig selv: Sikke dog en Alarm for en sølle Pandekages Skyld! Thi det er jo Sagen, at det Forslag, som den højtærede Finansminister har forelagt for os, inde-